

ผู้หญิงช็อกกาย

บทที่ 7

ผัดผักรวมธรรมดาๆ กลับทำให้ฟ้ารุ่งพยักหน้าพอใจ ถามอย่างอารมณ์ดี “อร่อยนะ รสชาติกำลังดี หอมกลิ่นเครื่องเทศแปลกๆ ด้วย กายทำอาหารเก่งด้วยหรือ”

“เก่งซี ก็ต้องทำให้ที่บ้านกินทุกวัน” เธอชะงักเมื่อเห็นสีหน้าทวงถามของแม่ขาวอร พูดต่อท้ายยิ้มๆ “อะ..!”

“กาย..!” น้ำเสียงของอรล่อเข้มงวด “เธอบอกคุณฟ้ารุ่งว่า เทพภูริจะติดต่อคุณฟ้ารุ่งผ่านเธอหรือ เธอเห็นคุณฟ้ารุ่งเป็นเด็กๆ ให้เธอหลอกเล่นได้หรือยังงี้”

“อะไรคะ นี่เรื่องจริงนะคะ คุณแม่ขาวไม่เชื่อหรือ แล้วทำไมที่คุณแม่ขาวยังเชื่อว่าตัวเองติดต่อเทพภูริได้เลยละคะ”

“ฉันพูดอย่างนั้นเมื่อไหร่กัน..!”

“ก็เคยพูดเมื่อตอนที่เทพภูริจู่ตีใหม่ๆ ใจคะ”

“นี่เธออ่านจากบันทึกของฉันใช่ไหม... เธอนี่ชอกแซกมากนะ... ฉันจะต้องลบข้อเขียนทุกอย่างออกจากคอมฯ ให้หมดสักทีละ”

แม่สาวน้อยพุดใสๆ

“เข้าไปแล้วละคะ อะไรก็ตามถ้าถูกปล่อยให้เผยแพร่ออกมา จะตามลบยังไงก็ไม่มีความหมดหรอกคะ”

อรล่อทั้งหมั่นไส้และเอ็นดู “ถ้าเธอติดต่อเทพได้จริง ก็แสดงเลยซี รออะไรอยู่”

“แหม... ติดต่อเทพไม่ง่ายเหมือนวิดีโอคอลนะคะ คุณแม่ขาวมันต้องอาศัยปัจจัยเยอะ ตัวรับตัวส่งต้องพร้อม และคลื่นต้องปลอดโปร่งไม่ถูกรบกวนด้วย”

“เรื่องมากจริง แล้วตอนนี้เทพอยู่ที่ไหนละ”

“ท่านไปสะสมบุญบารมี บางทีก็ไปชดใช้กรรมคะ แม้ท่านอยากมาก็มาได้ มนุษย์ก็เหมือนกัน ถ้าถึงเวลาจะต้องชดใช้กรรม จะหลบเลี่ยงหลีกเลี่ยงหนียังไงก็ไม่ได้หรอกคะ”

“อะไรกัน เทพก็ต้องชดใช้กรรมด้วยหรือ ชดใช้กรรมยังงี้”

“อะไรที่เกิดขึ้นโดยที่เราควบคุมไม่ได้แล้วทำให้เรามีความทุกข์ก็คือชดใช้กรรม แหม แม่ขาวบอกกายเอง ไม่น่าต้องถามกายเลย”

อรล่อจอนใจกับแม่คนช่างรู้ ฟ้ารุ่งนั่งฟังแล้วถามเสียงอ่อน

“แล้วจะเป็นยังไงหากเทพใช้กรรมหมดแล้ว ท่านจะหายไปเลยหรือเปล่า....”

“ไม่มีใครจะใช้กรรมได้หมดหรอกคะ แม้แต่เทพก็เถอะ แหม ก็สะสมมาก็ภพก็ชาติแล้ว มันพันพันซับซ้อน คนที่หนีพ้นกรรมได้ก็มีแต่พระอรหันต์เท่านั้นแหละคะ ส่วนพวกเราๆ นั้นพอมีจังหวะได้เกิดก็มีบุญกรรมนั้นแหละเป็นต้นทุน จะเพิ่มทุนด้านดีหรือไม่ดีก็แล้วแต่เลย”

“นี่ก็คำพูดที่อรสอนเด็กๆ ค่ะ พี่ฟ้า กายจำมาทั้งนั้นเลย”

แม่ขาวพุด อีกฝ่ายหัวเราะแหยๆ ที่ถูกรู้ทัน

“แหม แต่ว่าที่กายรู้ของกายเองก็มีนะคะ”

“เช่นอะไรบ้างจ๊ะ ขอความรู้ของเธอมาเสริมปัญญาให้ฉันหน่อยเถอะ แม่คุณ”

ประกายตาเธอวาววามขึ้น “เช่น...” เธอขยับจะพูด แต่แล้วก็นึกได้ จงใจเปลี่ยนเรื่อง

“เช่นกายรู้ว่าน้องฤดีไม่ปรกติ ต้องพาไปหาจิตแพทย์คะ”

“อ้าว แหม.. นึกว่าจะให้ข้อธรรมะกลับนอกเรื่องเสียนี้ โธ่เอ๊ย ใครๆ ที่ได้สัมผัสสติก็เดาออกทั้งนั้นแหละว่าไม่ปรกติ”

“เอ๊ะ เด็กคนนี่ที่คุณบรรยายกันว่าเรารับเข้ามาล่าสุดใช่ไหมคะ”

“ใช่ค่ะพี่ฟ้า ตอนนั้นโควตาเต็มแต่อกรับไว้ สงสารที่เหมือนเขาจะไม่มีที่ไปจริงๆ ถูกพ่อเลี้ยงกับลูกชายรังแกตั้งแต่เล็กๆ เขาก็เลยหวาดระแวงอยู่ตลอดเวลา เพื่อนๆ ก็ไม่ยอมรับ มีปัญหาเกี่ยวกับทุกคนรอบตัว เขามีจินตนาการที่แปลกประหลาดควบคุมตัวเองไม่ค่อยได้ อรพยายามให้สติแต่แล้วยังพุดกับเขาไม่ค่อยรู้เรื่องคะ”

“แล้วนักจิตวิทยาว่ายังไงบ้างคะ”

“ฤดีเพิ่งมาอยู่ได้ไม่ถึงเดือน ครั้งที่แล้วก็คลาดกันก็เลยยังไม่ได้พบนักจิตวิทยาของเราค่ะ”

“กายว่าฤดีต้องพบหมอด่วน” แม่สาวพูดอย่างจริงจัง

หญิงสาวผู้สูงวัยกว่าทั้งสองนั่งฟัง ฟุ้งฟู่ว่า

“พี่ว่าระหว่างที่รอนักจิตวิทยา เราพาไปหาหมอก่อนก็ได้นะคะ”

สีหน้าแม่ขวย่งยากใจ “แต่ว่าอรยังไม่ว่างเลยคะ นี้อรกับผู้ช่วยก็กำลังเร่งทำรายงานที่ต้องส่งให้ทางราชการแล้วยังมีงานเร่งด่วนอื่นๆ อีก ยังไม่มีใครว่างเลย”

“พี่ฟ้าว่างๆ อยู่ จะพาไปเองก็ได้คะ ขอใครไปด้วยสักคนสองคนก็แล้วกัน จะเป็นเพื่อนนักเรียนของเขาก็ได้ แม่ขาวช่วยทำเรื่องนัดและเตรียมเอกสารให้พร้อมด้วยนะคะ”

อรลออพยักหน้า “ก็ได้คะ ดีเหมือนกัน ดีกว่าปล่อยตามบุญตามกรรมไปเรื่อยๆ แบบนี้”

“กายไปด้วยก็ได้คะ” หญิงสาวอาสา

แม่ขาวสั่นหน้า “จะได้ยังไง กายยังไม่รู้จักที่ทางที่โรงพยาบาลและฤดีก็คงไม่ไว้ใจจะไปกับกายหรอก”

“แล้วฤดีจะไว้ใจคุณฟุ้งหรือ...คะ”

“เอ๊ะ ก็จะให้เพื่อนเขาไปด้วยอีกคนสองคนไง”

“ฤดีไม่มีเพื่อนหรอกคะ”

“แหม เธอเพิ่งพบฤดีครั้งแรกก็รู้ไปหมดเทียวนะ” แม่ขาวที่ถูกรางวัลรู้สึกรังเกียดใจแม่คนช่างรู้

หญิงสาวเยาว์วัยขยับจะตอบโต้ แต่แล้วก็ชะงักเหมือนมีใครบอกให้หยุด เธอเอียงหน้าพูดเบาๆ เหมือนบ่นกับใครสักคน

“ดิฉันไม่ได้เถียงแม่ขาวหรอกเจ้าคะ ไม่อยากทำให้คนถือศีลสืบต้องเกิดจุดต่างจุดดำเพราะอารมณ์เสีย มันเป็นบาปเป็นกรรมเจ้าคะ”

อรลออไม่ถึงกับอารมณ์เสีย แต่ก็หยุดชะงักเพราะถูกเตือนด้วยคำพูดนั้น

“เทพมาแล้วหรือ..!” เธอแกล้งถามดัก

อีกฝ่ายตอบหน้าตาเฉย “ไม่ใช่เทพกูรี”

“อ้อ มีเทพอื่นด้วย..!”

ฟุ้งมองอย่างอ่อนใจ แทรกด้วยน้ำเสียงอ่อน

“กายเพิ่งลุกจากเตียงพยาบาลหยกๆ ไปพักผ่อนก่อนเถอะ แล้ววันนี้ไม่ต้องทำงานอะไรอีกนะ เรื่องพาฤดีไปหาหมอ ฉันจะจัดการเอง”

“ที่บอกว่าวันนี้กายไม่ต้องทำงานอะไรนี้ คุณฟุ้งคงต้องบอกคุณแม่บ้านกับพี่จันพี่จุ่มละคะ ไม่อย่างนั้นพอพวกเธอเห็นหน้ากาย...”

แม่ขาวพูดแทรกว่า “เอาละๆ เธอไปอยู่ที่ห้องสมุดหรือว่าห้องสวดมนต์ก็แล้วกัน ชอบไม่ใช่หรือ”

“แล้วมีเสื้อผ้าเปลี่ยนหรือเปล่านั้น”

“เดี๋ยวอรจะหาให้คะ มีเสื้อหลวมๆ ผ้าชิ้นมากอยู่”

ฟุ้งมองร่างสวยสมส่วนที่อยู่ในชุดเสื้อกางเกงที่เธอเห็นตั้งแต่ถูกพาขึ้นจากน้ำแต่แรกอย่างพิจารณา “คล่องๆ แบบนี้คงไม่ถูกกับผ้าชิ้นสักเท่าไร แล้วพี่ฟ้าจะหาเสื้อกางเกงมาให้ก็แล้วกัน”

กายแคร์รับรู้ด้วยสีหน้า ขยับจะปลื้มตัว แม่ขาวทวงว่า

“ทำไมไม่ขอบคุณคุณฟุ้งล่ะกาย”

“ขอบคุณเรื่องเสื้อผ้าหรือคะ ก็กายยังไม่ได้รับสักหน่อย”

“แน่..!”

“ช่างเถอะคะ แม่ขาว” ฟุ้งพูดอย่างไม่ถือสา

“งั้นกายไปห้องสวดมนต์นะ..คะ”

“ไหว้ลาคุณฟุ้งก่อน”

“คุณฟุ้งยังไม่กลับสักหน่อย”

“ก็จะกลับตอนเธออยู่ในห้องสวดมนต์ยังไงล่ะ”

“เชื่อเถอะว่ากายยังไม่ต้องไหว้ลากันตอนนี้หรอก”

แม่สาวพูดจบก็หมุนตัวเดินจากไป อรลออหันหันตาโตขยับจะเรียก ฟุ้งตะแคงหันห้ามไว้

“ช่างเขาเถอะคะ”

“เด็กคนนี้นั้นขาดๆ เกินๆ แต่เท่าที่เห็น มันไม่มีพิษภัยกับใคร
แล้วยังขยันและมีน้ำใจอีกด้วยค่ะ”

“น่าเสียดายที่แก้มปรุไปข้างหนึ่ง ไม่อย่างนั้นจะสวยมากทีเดียว”

“แก้มปรุก็ดีแล้ว เด็กผู้หญิงกำพร้าพ่อแม่ ถ้าสวยเกินไปจะ
อยู่ยาก เป็นอันตรายกับตัวเองเปล่าๆ”

“นั่นซิคะ” ฟ้ารุ่งเห็นด้วย

ทั้งสองพูดและซักถามถึงกายและเด็กผู้หญิงในการดูแลตลอดจน
งานของมูลนิธิอีกกระยะหนึ่ง ในระหว่างนั้น ฟ้ารุ่งกลับไปโทรศัพท์
ติดต่อเรื่องลูกชายและเรื่องงานหลายครั้ง เธอพูดเรื่องงานกับมณฑิรา
ค่อนข้างนาน ซึ่งก็เอ่ยถึงเซาว์นอยู่หลายครั้ง “เรื่องนี้ต้องปรึกษา
เซาว์นก่อนนะ มณฑิ...” ... “เรื่องนี้เซาว์นดูอยู่แล้ว...” ฯลฯ

อรลออหนึ่งฟังเงียบๆ ครั้นเธอวางโทรศัพท์ อรลอก็ถามขริมๆ

“คุณมณฑิบดีหรือคะ เปลี่ยนแผนอีกหรือยัง ครั้งสุดท้าย
ได้ยืนยันว่าอยู่กับนายทหารยศสูงกว่าพี่ณาทใช่ไหมคะ”

“คงจะอย่างนั้นแหละค่ะ ได้ยืนยันพูดถึงอยู่”

“มีแผนการจะแต่งงานเมื่อไรไหมคะ”

ฟ้ารุ่งล้งเลที่จะพูดถึงด้านหมั้นมัวของเพื่อน “คงยังไม่มีแผนการ
จะแต่งงานหรอกค่ะ ผู้ชายมีครอบครัวอยู่แล้ว”

“พี่ฟ้าก็ใจดีจังเลยที่รับคุณมณฑิเข้าทำงานใกล้ชิด ไม่กลัวว่าเธอ
จะหันกลับมาหาพี่ณาทหรือคะ”

ฟ้ารุ่งนิ่งไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดเสียงสะท้อน

“กลัวค่ะ กลัวมาก...”

น้ำเสียงที่พูดต่อสะท้อนความเจ็บปวดในหัวใจ “แต่ถ้าพี่ณาท
จะทำอย่างนั้นอีก หรือหากว่าเขาจะมีใครก็ตาม... ก็คงได้จบเรื่องกัน
สักที... ซึ่งก็คงจะดีเหมือนกัน...” น้ำเสียงเธอขาดหาย

อรลอมองไปหน้าอ่อนขริมที่งามตามธรรมชาติของอีกฝ่าย

“แปลกนะคะ ที่ความรักกลับทำให้เจ็บปวดได้” เธอพูดขริมๆ
ถามว่า “พี่ฟ้ารักพี่ณาทมากไม่ใช่หรือคะ”

เมื่อฟ้ารุ่งไม่ขัดแย้ง เธอก็ถามเสียงอ่อน

“พี่ฟ้ารักพี่เซาว์นหรือเปล่าคะ”

“เซาว์นเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของพี่ เป็นคนที่พี่ไว้วางใจได้ร้อย
เปอร์เซ็นต์ค่ะ คุณอร ถามทำไมหรือคะ”

“ถ้าไม่มีพี่ณาท ก็คงเป็นพี่เซาว์นใช่ไหมคะ ที่พี่ฟ้าจะนึกถึง”

“พี่ไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลย ทำไมคุณอรถามอย่างนั้นคะ”

“เวลาที่อรโทรศัพท์ไปออฟฟิศแล้วพี่ฟ้าไม่ว่าง พนักงานหรือ
แม่แต่คุณมณฑิจะบอกว่าพี่ฟ้ากำลังคุยงานอยู่กับพี่เซาว์น คุณมณฑิมักจะ
พูดหัวเราะๆ ว่า ‘อย่างเคยค่ะ’ และ ‘คงอีกนานค่ะ ผাগเรื่อง
ไว้ดีกว่า’ อรก็เลย... ไม่ค่อยสบายใจ”

ฟ้ารุ่งถอนใจ

“พี่ฟ้าคุยกับเซาว์นนานๆ จริง เขาทำให้พี่สบายใจ... เป็นผู้ให้ที่
ยินยอมพี่ฟ้าเสมอมาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยด้วยกัน”

“แล้วพี่ณาทไม่ทำให้พี่ฟ้าสบายใจหรือคะ ตอนนีพี่ณาทไม่ได้
เป็นผู้ให้ที่ยินยอมหรือคะ...”

สีหน้าเธอเจ็บปวดสับสน “พี่ไม่รู้... พี่ณาททำให้พี่นึกถึงอดีต
ที่เจ็บปวด... และ... พี่รู้สึกเหมือนหลงทางตั้งแต่คุณภูริตาย...”

“คุณภูริพ้นทุกข์จากสังขารร่างกายหยาบๆ นี้แล้ว เธอสบายแล้ว
เป็นเทพ สูงและสุขสบายกว่าเรานะคะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงๆ ก็คงจะดีหรอก...”

น้ำเสียงเธอขาดหาย พูดอะไรไม่ได้อีก.....

แม่สาวที่มีใบหน้าสวยใสเพียงครั้งเดียวกำลังนั่งขัดสมาธิอยู่บน
อาสนะผ้าหนาที่ปูอยู่ตรงหน้าโต๊ะหมู่บูชาตั้งพระพุทธรูปปางต่างๆ และ
เครื่องบูชาที่มีระเบียบสวยงาม เธอหันมายิ้มเมื่อแม่ขาวอร เปิดประตู
เดินนำฟ้ารุ่งเข้ามา

“เชิญค่ะท่านประธาน สวดมนต์ก่อนค่อยไปนะคะ”

“กายนี้แสนรู้จริง รู้ว่าคุณฟ้ารุ่งจะตามเข้ามาหาหรือ”

“รู้สึกะ ภายเตรียมอาสนะไว้ให้แล้วด้วย” เธอผายมือไปยัง อาสนะว่างที่วางอยู่ข้างๆ

“แล้วไม่เตรียมเผื่อฉันด้วยหรือจ๊ะ”

“ก็คุณแม่ขามงานร่อยอยู่มากมาย ไม่ได้จะอยู่ด้วยสักหน่อย”

ฟ้ารุ่งมีสีหน้าแปลกใจ อรลออพูดว่า

“พี่ฟ้าอย่าแปลกใจเลยคะ แม่คนนี่เขาเก่งจิตวิทยา เป็นนักเดา ด้วยอยู่แล้ว ว่าแต่พี่ฟ้าจะให้ร่อยอยู่ด้วยหรือเปล่าคะ”

เธอมองหญิงสาวอายุเยาว์ซึ่งหันไปหน้าข้างที่สวองามมายิ้มให้อย่างประจบรอคอย รอยยิ้มนั้นทำให้เธอรู้สึกสบายใจและวางใจอย่างประหลาด หันไปบอกอรลออว่า

“ไม่เป็นไรคะ พี่จะอยู่ครูเดียวแล้วก็จะกลับบ้านไปรอรับลูกฉาย กลับจากโรงเรียน แม่ขามทำงานตามสบายเถอะคะ”

อรลออ มองกายอย่างซึ่งใจ พูดว่า

“ทำตัวให้ดี มีมารยาทและอย่าหยอกล้อเจ้านายนะเธอ”

เธอยิ้มหน้าเป็น

ขณะที่แม่ขามปลีกตัวจากไป ฟ้ารุ่งก็เดินมานั่งคุกเข่าบน อาสนะผ้าที่วางอยู่เคียงข้าง

“ฉันอยากคุยกับกายมากกว่า”

“คุยกับกายได้เสมอ แต่เวลานี้เราต้องสวดมนต์ก่อน เทพหลายองค์ประทับร่อยอยู่”

“จริงหรือ..!”

เธอไม่ตอบคำถามนั้น กลับพูดว่า “กราบพระกันคะ”

เมื่ออีกฝ่ายตั้งท่าพร้อม เธอก็นำกราบลงที่พื้น ฟ้ารุ่งในเวลานั้น กำลังสับสนเศร้าหมอง ไม่มีอารมณ์อยากสวดมนต์ ก็กลับทำตามอย่างว่าง่าย หยิบกระดาษแข็งพิมพ์สวดมนต์ที่วางอยู่บนพื้นตรงมุม อาสนะขึ้นมามดู

เสียงใสๆ นำสวด เธอสวดตาม

อีกครู่หนึ่งเธอก็รู้สึกตึ่มตึ๋มไปกับการสวดมนต์ รู้สึกว่าเสียงใสๆ ที่นำสวดช่วงไพเราะนัก เธอหันมองก็เห็นซีกหน้าที่สวองามหลับตา พริ้มเพรา ขยับปากเล็กน้อยแต่เสียงเบาๆ กลับชัดเจนทุกถ้อยคำ

เมื่อจบบทแรก เธอลืมตาขึ้นมอง กระซิบเตือนว่า

“ตั้งใจหน่อยคะ เทพหลายองค์ประทับฟังอยู่”

เธอหลับตาสวดมนต์ต่อ ไม่ต้องดูบทก็เปล่งเสียงถูกต้องทุกคำ ฟ้ารุ่งเกิดความรู้สึกชื่นชมศรัทธา หันกลับมาสวดตามอย่างตั้งใจจนจบ

“กราบพระแล้วอธิษฐานเลยคะ”

ฟ้ารุ่งไม่เคยเชื่อว่าการอธิษฐานจะเป็นจริง แต่ครั้งนี้เธอตั้งใจ ระลึกขอพรโดยไม่ลังเล ครั้นลืมตาขึ้นเธอก็ต้องตกตะลึงเพราะรู้สึกเหมือนมีแสงสว่างวูบวาบขึ้นตรงหน้าก่อนจะหายไปอย่างรวดเร็ว

เธอหันขวับงงๆ มองหญิงสาวที่อมยิ้มมองเธออยู่

“รู้สึกดีใช่ไหม”

“เทพไปแล้วหรือ”

“ท่านมีธุระอื่น ไม่อยู่นานหรอก”

ฟ้ารุ่งไม่ถือสาคำพูดที่พิสุจน์ไม่ได้ และแสงวูบวาบที่เห็นก็น่าจะเป็นปฏิภิกิริยาของดวงตากับแสงสว่าง แต่ก็ถามอย่างชื่นชม

“กาย... จำบทสวดได้ทั้งหมดเลยหรือ”

“จำบทสวดง่าย ๆ ได้ กายเกิดในวัด โตอยู่กับพระและแม่ชี พวกท่านบังคับให้สวดมนต์แล้วทำสมาธิกับท่านวันละหลายครั้ง”

“กายสอนฉันทำสมาธิได้ไหม”

“ได้สิ กายอยากให้คุณฟ้ารุ่งสวดมนต์และทำสมาธิ พอใจดีก็จะส่งผลมาถึงร่างกาย โรคหัวใจอ่อนจะหายได้”

“จริงหรือ”

“ทำเองก็จะรู้เอง”

ฟ้ารุ่งรู้สึกถึงความหวังที่จุดประกายเรืองรองขึ้น มองหญิงสาวเยาว์วัยที่นั่งอยู่ข้างๆ เหมือนเป็นที่พักพิงแห่งใหม่ของเธอ.....